

Invordering van kohierbelastingen van autonome gemeenschappen door middel van dwangschriften.

Nu het — elders in dit blad ¹⁾ door mij besproken — boekje van R. Soegih „Deurwaardersschool” een handleiding geeft voor de invordering van belastingen voor zoover deurwaarders daarmede te maken hebben, lijkt het mij gewenscht het gehele onderwerp van de ten uitvoerlegging van dwangschriften tot invordering van belastingen van autonome gemeenschappen eens volledig te behandelen.

Hiertoe is te meer aanleiding, omdat eerstens in „Deurwaardersschool” geen speciale aandacht wordt geschonken aan de belastingen van autonome gemeenschappen en tweedens de ten uitvoerlegging van dwangschriften, anders dan door een deurwaarder, daarin uiteraard niet behandeld wordt.

Het ondervolgende is derhalve bedoeld als een aanvulling op het meergenoemde boekje van R. Soegih, dat — zooals ik in mijn bespreking daarvan reeds opmerkte — op geen enkele secretarie mag ontbreken. Waar noodig en mogelijk zal ik dan ook naar „Deurwaardersschool” verwijzen.

I. Algemeene bepalingen.

1. De regelen van de invorderingen van kohierbelastingen van provincies en van als zelfstandige gemeenschappen aangewezen gedeelten daarvan door middel van dwangschriften zijn vervat in de ordonnantie van 27 Augustus 1926, (Staatsblad No. 372) gewijzigd bij de ordonnaties van 12 October 1927 (Staatsblad No. 486) en 23 Maart 1931 (Staatsblad No. 121).

2. Artikel 3 bepaalt, dat tot uitgifte der dwangschriften bevoegd zijn „de voorzitters der raden”. Deze term moet als minder juist worden beschouwd. De Provincie-ordonnantie toch kent niet — evenmin als de Stads gemeente- en de Regentschapsordonnantie — ’s Raads voorzitter als een gezaghebbende; in deze ordonnaties wordt uitsluitend gesproken van den Gouverneur, den Burgemeester en den Regent. Het gebruik van den term „Voorzitter van den Raad” is een reminiscens aan den tijd vóór de invoering der bestuurshervorming, toen men deze woorden bezigde ter onderscheiding van den Resident als Voorzitter van den Gewestelijken Raad van den Resident, optredende als dienaar van de centrale landsregering.

Uit het vorenstaande volgt, dat — niettegenstaande de bewoordingen van artikel 3 van Staats-

blad 1926, No. 372 — de onderteekening der dwangschriften moet luiden: „De Gouverneur van de Provincie”. (De Burgemeester van de Stads gemeente, de Regent van) en niet: „De Voorzitter van den Provinciaal-(c. q. Stads gemeente- of Regentschaps-) raad van”.

De aandacht wordt erop gevestigd, dat alle dwangschriften persoonlijk moeten worden geteekend door den tot de uitgifte bevoegden autoriteit en dat ook het gebruik van een handtekeningstempel niet geoorloofd is.

3. In artikel 4 van Staatsblad 1926, No. 372, wordt vervolgens bepaald, dat dwangschriften op dezelfde wijze ten uitvoer worden gelegd als in kracht van gewijsde gegane vonnissen in burgerlijke zaken, derhalve op de wijze zooals het Inlandsch Reglement en het Reglement op de Rechtsvordering aangeven. Aangezien volgens artikel 5 de ten uitvoerlegging geschiedt bij de rechtbank of den rechter die organiek (d. w. z. bij de wet) is aangewezen om recht te spreken in burgerlijke zaken tegen personen van den landaard van belastingschuldige, volgt hieruit, dat bij de ten uitvoerlegging van dwangschriften tot invordering van belastingen moeten worden gevolgd:

- a. voor Europeanen, Chineez en andere vreemde Oosterlingen: de bepalingen van het Reglement op de Rechtsvordering;
- b. voor Inlanders: de bepalingen van het Inlandsch Reglement.

De wijze van ten uitvoerlegging is in deze twee gevallen zeer verschillend, zooals uit het onderstaande zal blijken.

II. Ten uitvoerlegging van dwangschriften ten name van Europeanen, Chineez en en andere Vreemde Oosterlingen.

1. De ten uitvoerlegging vangt aan met de teekening van het dwangschrift. Dit moet geschieden bij een „exploit van beteekening”, uit te brengen door een deurwaarder, die in de plaats, waar het exploit wordt uitgebracht, tot exploiteeren bevoegd is (artikel 1 Regl. Rv.). Het exploit wordt opge maakt door den deurwaarder.

Indien derhalve een dwangschrift ten name van een Europeaan, Chinees of andere Vreemde Oosterling moet worden ten uitvoergelegd kan worden volstaan met dit dwangschrift ter hand te stellen aan den desbetreffenden buitengewoon deurwaarder, met opdracht voor de beteekening zorg te dragen.

Waar een bij de beteekening of in het exploit gemaakte fout onaangename gevolgen kan hebben

¹⁾ In het nummer van Locale Belangen van 1 Juli 1936, blz. 207.

— nietigheid van het exploit en van alle daarop verder gebaseerde stukken en handelingen — is het gewenscht het door den deurwaarder opgemaakte concept-exploit te controleeren. (Zie voor het model „Deurwaardersschool” bladz. 29 en voor de eventuele zegeling van dwangschrift en exploit idem bladz. 16 en 17).

Bij de beteekening moet de deurwaarder den belastingschuldige een afschrift van het exploit en van het dwangschrift laten en de origineele stukken (exploit en dwangschrift) in handen houden, omdat deze stukken voor de eventuele beslaglegging noodig zijn.

2. Volgt na de beteekening van het dwangschrift n.l. geen betaling dan moet de ten uitvoerlegging, die met de beteekening is aangevangen, worden voortgezet en wel door beslag te leggen op de roerende en zoo de waarde daarvan niet voldoende is, bovendien op de onroerende goederen van den belastingschuldige. (Zie „Deurwaardersschool”, bladz. 41 e.v.).

Het verdient aanbeveling *niet* aan den buitengewoon deurwaarder over te laten of er beslag gelegd zal worden, doch den deurwaarder na de beteekening de stukken te doen teruggeven en indien er termen aanwezig worden geacht voor beslaglegging, den deurwaarder de stukken opnieuw toe te zenden met opdracht om beslag te leggen.

3. Volgt ook na de beslaglegging geen betaling, dan zal den deurwaarder opdracht moeten worden gegeven om tot verkoop der in beslaggenomen goederen over te gaan, tot zoodanig bedrag, dat hieruit de belastingschuld benevens de gemaakte kosten kunnen worden verhaald. (Zie „Deurwaardersschool” bladz. 55 e.v.).

4. Voor de ten uitvoerlegging bij lijfswang — art. 4, lid 2 van Staatsblad 1926, No. 372 — verwijs ik naar „Deurwaardersschool”, bladz. 71. De aandacht wordt erop gevestigd, dat „de last tot ten uitvoerlegging bij lijfswang”, aldaar behandeld op bladz. 69, die voor landsbelastingen vereischt is krachtens art. 4, lid 2 van het K. B. van 9 Mei 1916, No. 21, Ned. Staatsblad 1927, No. 171, zooals dit luidt ingevolge Staatsblad 1927, No. 281, voor de belastingen van autonome gemeenschappen niet gevorderd wordt. Dit is ongetwijfeld een ommissie. Het vereichte van de lastgeving tot ten uitvoerlegging bij lijfswang is bedoeld als een waarborg tegen lichtvaardige gijzeling en deze waarborg zou zeker evenzeer gevorderd moeten zijn bij de invordering van belastingen van autonome gemeenschappen als bij de invordering van landsbelastingen.

5. De deurwaarder mag voor zijn verrichtingen loon en vergoeding van gedane voorschotten en gemaakte transportkosten in rekening brengen volgens het wettelijk tarief (Tarief van

Justitiekosten en Salarissen in burgerlijke zaken voor de Europeesche rechtbanken in Nederlandsch-Indië, Staatsblad 1851, No. 27 zooals dit sedert is aangevuld en gewijzigd, artikel 38 en vlg., opgenomen in „Deurwaardersschool”, bladz. 79/86).

Deze „deurwaarderskosten” zijn *wel* te onderscheiden van de „kosten van uitreiking van het dwangschrift”, welke hieronder nader worden behandeld. De deurwaarderskosten mogen niet in het dwangschrift worden vermeld, doch moeten aan den voet van het exploit worden gesteld.

Volgens artikel 200 lid 2 van het Reglement op de Rechterlijke Organisatie zijn de deurwaarders bevoegd om voorschotten te vorderen alvorens exploiten te doen.

6. De ten uitvoerlegging van dwangschriften ten name van Vreemde Oosterlingen (Chineez en Arabieren, Klingaleezen enz.) kan, behalve aan de buitengewone deurwaarders ook worden opgedragen aan de respectievelijke Hoofden van die bevolkingsgroepen en wel ingevolge artikel 7 van Staatsblad 1926, No. 372.

Het verdient echter aanbeveling van deze bepaling zoo weinig mogelijk gebruik te maken, eerstens omdat die Hoofden voor hunne verrichtingen ter zake geen recht hebben op eenige belooning en vervolgens omdat zij sedert 1927 niet meer mogen worden belast met de ten uitvoerlegging van dwangschriften tot invordering van landsbelastingen, zoodat hun de voor de behandeling van deze zaken vereichte kennis en routine is gaan ontbreken.

III. Ten uitvoerlegging van dwangschriften ten name van Inlanders.

1. Volgens artikel 206 van het Inlandsch Reglement heeft de ten uitvoerlegging van uitspraken strekkende tot betaling van een bedrag van *hoogstens f 150.* — plaats zonder voorafgaande aanmaning. Deze regel geldt ook voor dwangschriften en wel volgens het bovenaangehaalde artikel 14 van Staatsblad 1926, No. 372.

2. Het genoemd artikel 206 bepaalt voorts, op welke wijze de in beslagneming en verkoop der goederen moet plaats vinden (nl. zooals bepaald is in de artikelen 93 t/m 97 van het Inlandsch Reglement), en houdt tevens in, dat de voorzitter van het rechterlijk college, voor hetwelk de vordering is behandeld, een en ander opdraagt aan het districthoofd, dat een hem ondergeschikt politiehooft daarmede kan belasten.

Artikel 6 van Staatsblad 1926, No. 372, dat naar artikel 206 (oud 203) van het Inlandsch Reglement verwijst, bepaalde vóór de wijziging, aangebracht bij Staatsblad 1931, No. 121, dat in plaats van den voorzitter van het rechterlijk college, „de Voorzitter van den Raad” (de Regent) de opdracht tot in beslagneming en verkoop ver-

strekt
nog u
Na
raden
nantie
in we
in ge
volge
nemin
van
moet
de be
Regle
en ve
hoofd
Na
No. 1
uitvoe
f 150,
distric
aan te
gevall
plaats
tikeler
3.
als aa
paalde
No.
dwang
met e
worde
schap.
van I
dwang
worde
vorden
4.
schrift
behoef
bezwa
afstaar
distric
zal ec
den b
schrift
daarop
donna
400 d
worde
5.
ten n
som v
midde
wie d
toegez
voerle
6.

strekt. Met die verrichtingen waren toen echter nog uitsluitend de districtshoofden belast.

Na aandrang van verschillende regentschapsraden heeft de Regeering vervolgens bij ordonnantie van 23 Maart 1931 (Staatsblad No. 121) in werking getreden 24 April 1931, het bepaalde in genoemd artikel 6, sub 1a, gewijzigd, tengevolge waarvan *thans* de Regent de in beslagneming en verkoop kan opdragen aan beambten van zijn regentschap, die hij daartoe schriftelijk moet aanwijzen. Echter blijft *daarnaast* van kracht de bepaling van artikel 206 van het Inlandsch Reglement, volgens welke de inbeslagneming en verkoop kan worden opgedragen aan districtshoofden.

Na de wijziging vervat in Staatsblad 1931 No. 121 kan dus de Regent kiezen of hij de ten uitvoerlegging van dwangschriften een som van *f* 150,— niet te boven gaande, wil opdragen aan districtshoofden dan wel aan schriftelijk door hem aan te wijzen beambten van zijn ressort. In beide gevallen moeten de inbeslagneming en verkoop plaats vinden volgens de bepalingen van de artikelen 93 t/m 97 van het Inlandsch Reglement.

3. Zoowel bij opdracht aan een districtshoofd als aan den desbetreffende beambte geldt het bepaalde in artikel 6, sub 2e van Staatsblad 1926, No. 372, n.l. dat voor de uitreiking van het dwangschrift 10% van het bedrag der belasting, met een minimum van *f* 0,50 in rekening moet worden gebracht ten behoeve van het regentschap. Dit zijn de dwangschriifkosten, welke in 5 van II hierboven reeds werden aangeduid. Deze dwangschriifkosten dienen in het dwangschrift te worden vermeld en in het totaal van het in te vorderen bedrag te worden begrepen.

4. Alhoewel de bepaling luidt, dat deze dwangschriifkosten in rekening worden gebracht ten behoeve van het regentschap, bestaan er geen bezwaren tegen, dat het regentschap deze kosten afstaat aan de met de ten uitvoerlegging belaste districtshoofden of regentschapsbeambten. Hiertoe zal echter door den regentschapsraad moeten worden besloten, terwijl dan, voor zoover de dwangschriifkosten worden afgestaan aan districtshoofden, daarop ingevolge artikel 32 der Regentschapsordonnantie in verband met Staatsblad 1926 No. 400 de bewilliging van den Gouverneur moet worden verleend.

5. De ten uitvoerlegging van dwangschriften ten name van Inlanders tot invordering van een som van meer dan *f* 150,— geschiedt door bemiddeling van de voorzitters der Landraden, aan wie de dwangschriften zonder meer kunnen worden toegezonden met het verzoek voor de ten uitvoerlegging te willen zorgdragen.

6. Hetzelfde geldt voor de ten uitvoerlegging

bij lijfswang van *alle* dwangschriften, dus ook voor die tot een bedrag van *f* 150,— of minder.

Weliswaar is het systeem van een kohierbelasting slechts voor weinige door regentschappen geheven belastingen gebruikelijk, maar juist in verband daarmee geeft de dwanginvordering in de praktijk dikwijls aanleiding tot moeilijkheden, omdat de met de invordering belaste ambtenaren niet in de gelegenheid zijn zich de vereischte routine in deze niet gemakkelijke materie te verwerven. Het bovenstaande kan in voorkomende gevallen wellicht als leiddraad dienen.

Mr. L. F. ENGELKES-NIX.

Semarang, Juli 1936.

UIT DEN VOLKSRAAD.

Verslag van de Algemeene Rekenkamer in N. I. over 1935.

X. Locale gebiedsdeelen.

§ 169. Contrôle op de begrootingsrekeningen van locale ressorten (§ 163 Verslag 1934).

Uit het door haar in Augustus om advies ontvangen Ministerieel schrijven van 6 Augustus t.v. 4e Afd. Bur. B.O.Z. No. 15/743 bleek der Kamer dat de Minister Zich niet kon vereenigen met de op instigatie van de Kamer door de Indische Regeering gedane voorstellen tot algeheele uitschakeling van de bemoeienis van de Kamer met de begrootingsrekeningen van de locale ressorten, eerstens omdat door de overbrenging van die contrôle naar het Decentralisatiekantoor geen bezuiniging, doch overheveling van kosten zou worden verkregen en ten tweede op grond van staatsrechtelijke bezwaren: „Welbewust — zoo schreef de Minister — heeft de wetgever dat toezicht opgedragen aan de Algemeene Rekenkamer, welk College voor de uitoefening van deze taak bij uitstek geschikt is wegens zijn groote ervaring op dit gebied en wegens zijn onafhankelijke positie”.

In Februari 1936 heeft de Kamer der Regeering van advies gediend door tusschenkomst van den Directeur van Binnenlandsch Bestuur. Zij meende het te moeten betwijfelen of de Minister, na kennisneming van hare nadere beschouwingen, bereid zou worden gevonden het aanhangig gemaakte voorstel tot wijziging van art. 124 Indische Staatsregeling over te nemen, weshalve zij in overweging meende te moeten geven dat voorstel terug te nemen. Te eerder vond zij daartoe aanleiding nu sedert de doorvoering van de bestuurshervorming weder aan de orde was gesteld, waaruit

mogelijk wijzigingen van de Decentralisatie-wetgeving zouden voortvloeien, zoodat het ook uit dien hoofde aanbeveling zou verdienen het onderwerpelijk voorstel in beraad te houden.

§ 171. Verbod van het geven van beleefdheidsgeschenken voor rekening van een lokaal ressort.

In April wees de Kamer de Regeering er op, dat ten laste van de begrooting van één der lokale ressorten uitgaven waren gebracht voor den aankoop van een lauwerkrans en medailles ter gelegenheid van een jubileum van een particuliere vereniging en van bloemstukken bij het afscheid van een aftredenden en bij aankomst van een nieuwen burgemeester, zoomede ter gelegenheid van de decoratie van een landsdienaar. Naar het haar voorkwam, was het doen van dergelijke uitgaven ten laste van de lokale begrooting niet toelaatbaar, waarbij zij aantekende, dat blijkens het in Bijblad 12795 opgenomen rondschriften van 9 April 1932 No. 935/C, het aanbieden van beleefdheidsgeschenken voor landsrekening verboden is.

De Landvoogd kon zich met de zienswijze van het College vereenigen en vestigde bij rondschriften van 10 September 1935 No. 2183a/B de aandacht van de lokale ressorten er op, dat dergelijke uitgaven niet door het belang van de lokale gemeenschap geboden zijn en uit dien hoofde als ongeoorloofd zijn te beschouwen.

§ 172. Tegemoetkomingen in verband met de overdracht van te voren verpachte overvaarten.

Onder aanbieding van een overzicht over de jaren 1930 t/m 1934, waaruit bleek, dat voor de aan de regentschappen overgedragen overvaarten aan enkele regentschappen in 1934 nog dezelfde tegemoetkomingen werden uitgekeerd als in 1930, terwijl voor verscheidene de tegemoetkomingen slechts weinig waren gedaald, stelde de Kamer den Directeur van Binnenlandsch Bestuur de vraag of de verschillende regentschappen niet in staat zouden zijn om de exploitatie der overvaarten, althans voor een deel, voor eigen rekening te nemen. Viel in deze richting aan een verlaging van de Landsuitgaven, welke blijkens bovenvermeld overzicht van rond f 60,500.— tot rond f 50,500.— in 1934 waren teruggelopen, niet te denken, dan zou naar de meening van de Kamer in ieder geval nog wel een verdere bezuiniging mogelijk zijn op de tegemoetkomingen, die op hetzelfde peil gebleven waren, en op die, waarin de aanzienlijke daling der materiaalprijzen en loonen nog niet voldoende tot uiting kwam.

Naar aanleiding hiervan vroeg de Directeur van Binnenlandsch Bestuur in Augustus aan de

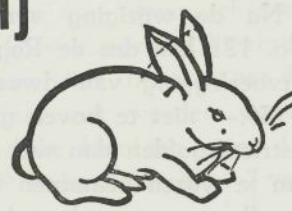
Regenten op Java om bericht de door het Land in deze aan de regentschappen verleende tegemoetkomingen op bovenstaande gronden niet voor vermindering in aanmerking kwamen.

Bij besluit van 23 December 1935 No. 10 werd het totaal der tegemoetkomingen voor het jaar 1936 vastgesteld op f 44,310.25.

De vraag in hoeverre de tegemoetkomingen onder de tegenwoordige omstandigheden dienen te vervallen, is op het departement (Decentralisatiekantoor) nog in onderzoek.

Zoudt gij

proef-

willen zijn ?

Natuurlijk niet!

.... Welnu, koopt dan uitsluitend superieure verf van Nederlands Indisch Fabrikaat!

KOOPT **PARALIN**

Hoogglansverf voor
binnen- en buitenwerk

Een **PAR** product

Ook verkrijgbaar in MINIPAR
blikjes van 1/4 en 1/2 Ko.

DECENTRALIANA.

De komende nieuwe begrotings-, rekenings- en beheersvoorschriften voor de provinciën, stadsgemeenten, regentschappen en lokale ressorten.

IV.

De ontwerp-begrotingsvoorschriften.

(Buitengewone dienst).

De vorige maal eindigde ik met de opmerking, dat de wijze van raming in de begrooting van het saldo van den buitengewonen dienst, zooals deze voortaan door de nieuwe voorschriften wordt voorgeschreven, de aandacht trekt.

Terzake wordt bepaald, dat in de algemeene begrooting als sloten van vroegere dienstjaren worden geraamd voor den buitengewonen dienst: een bedrag, gelijk aan het verschil tusschen de in totaal geraamde buitengewone ontvangsten en buitengewone uitgaven der begrooting van het vorig dienstjaar, vermeerderd of verminderd met het vermoedelijk slot van den buitengewonen dienst der rekening van het voor-vorig dienstjaar, voorzoover dit niet reeds in den buitengewonen dienst der begrooting van het vorig dienstjaar is opgenomen.

Uit deze bepaling blijkt, dat van de veronderstelling wordt uitgegaan, dat — gelijk ik de vorige keer reeds vermeldde — de buitengewone dienst niet behoeft te sluiten. Immers wordt hier bij de bepaling van het te ramen bedrag aan saldo uitgegaan van het verschil tusschen de in totaal geraamde buitengewone ontvangsten en buitengewone uitgaven der begrooting van het vorig dienstjaar.

De eenigszins ingewikkelde wijze, waarop het saldo van den buitengewonen dienst in de begrooting moet worden geraamd, houdt verband met het beginsel, dat een zoodanig saldo te allen tijde moet worden overgebracht naar de rekening van het op het betreffende dienstjaar onmiddellijk volgende dienstjaar. De moeilijkheid schuilt nu in het feit, dat het erg lastig is, om op het tijdstip, dat men bijv. de begrooting voor 1937 opmaakt (en dat geschiedt vrij algemeen in het midden van de tweede helft van het jaar 1936), met eenige zekerheid uit te maken hoe groot het saldo van den buitengewonen dienst 1936 zal zijn. Het bovenaangehaalde voorschrift bedoelt nu hiervoor een basis te geven. Uiteraard zal, indien na het vaststellen der nieuwe begrooting (bijv. 1937) nog wijziging wordt gebracht in de ramingen van de buitengewone ontvangsten en/of buitengewone uitgaven der begrooting van het loopende jaar (1936), daarmee voorzooveel noodig gepaard moeten gaan een wijziging van het geraamde bedrag in de begrooting voor het nieuwe jaar (1937) wegens beschikking over, respectievelijk dekking van het vermoedelijk batig, respectievelijk nadeelig saldo van den buitengewonen dienst van het vorig jaar (1936).

Het bovenstaande systeem van saldo-raming kan ik het beste illustreeren met eenige voorbeelden uit den officieelen leidraad.

Voorbeeld I.

a. Het verschil tusschen de in totaal geraamde buitengewone ontvangsten en buitengewone uitgaven in de begrooting 1935 bedraagt: nadeelig f 4.000.—.

b. de onder dagteekening van 30 Juni 1935 opgemaakte begrootingsrekening van het dienst-

jaar 1934 toont aan, dat de buitengewone dienst een batig saldo heeft van f 10.000.—.

c. wegens batig saldo van den buitengewonen dienst 1934 is in de begrooting 1935 geraamd een bedrag van f 9.000.—.

d. in de begrooting voor het dienstjaar 1936 zal derhalve behooren te worden geraamd:

(basis: geraamd saldo begrooting van den buitengewonen dienst 1935: nadeelig	f 4.000.—
af: saldo buitengewonen dienst 1934: voordeelig	f 10.000.—
minus: de beschikking daarover bij de begrooting dienst 1935	„ 9.000.—
	„ 1.000.—)

een nadeelig saldo van den buitengewonen dienst 1935 ten bedrage van f 3.000.—

Voorbeeld II.

a. Het verschil tusschen de in totaal geraamde buitengewone ontvangsten en buitengewone uitgaven in de begrooting 1935 bedraagt: nadeelig f 5.000.—

b. de onder dagteekening van 30 Juni 1935 opgemaakte begrootingsrekening van het dienstjaar 1934 toont aan, dat de buitengewone dienst een nadeelig saldo heeft van f 6.000.—

c. wegens dekking van het nadeelig saldo van den buitengewonen dienst 1934 is in de begrooting 1935 geraamd een bedrag van f 6.500.—

d. in de begrooting voor het dienstjaar 1936 zal derhalve behooren te worden geraamd:

(basis: geraamd saldo begrooting van den buitengewonen dienst 1935: nadeelig	f 5.000.—
af: saldo buitengewonen dienst 1934: nadeeling	f 6.000.—
dekking daarvan bij de begrooting dienst 1935	„ 6.500.—
	„ 500.—)

een nadeelig saldo van den buitengewonen dienst 1935 ten bedrage van f 4.500.—.

Voorbeeld III.

a. Het verschil tusschen de in totaal geraamde buitengewone ontvangsten en buitengewone uitgaven in de begrooting 1935 bedraagt: voordeelig f 7.000.—.

b. de onder dagteekening van 30 Juni 1935 opgemaakte begrootingsrekening van het dienstjaar 1934 toont aan, dat de buitengewone dienst een nadeelig saldo heeft van f 1.500.—.

c. wegens dekking van het nadeelig saldo van den buitengewonen dienst 1934 is in de begrooting 1935 geraamd een bedrag van f 1.350.—.

d. in de begrooting van het dienstjaar 1936 zal derhalve behooren te worden geraamd:

(basis : geraamd saldo begrooting van den buitengewonen dienst 1935 : voordeelig f 7.000.—
 afd : saldo buitengewonen dienst 1934 :
 nadeelig f 1.500.—
 dekking daarvan bij de
 begrooting dienst 1935 „ 1.350.—
 „ 150.—)

een voordeelig saldo van den buitengewonen dienst 1935 ten bedrage van f 6.850.—.

Voorbeeld IV.

a. Het verschil tusschen de in totaal geraamde buitengewone ontvangsten en buitengewone uitgaven in de begrooting 1935 bedraagt: voordeelig f 3.000.—.

b. de onder dagtekening van 30 Juni 1935 opgemaakte begrotingsrekening van het dienstjaar 1934 toont aan, dat de buitengewone dienst een voordeelig saldo heeft van f 2.000.—.

c. wegens beschikking over het batig saldo van den buitengewonen dienst 1934 is in de begrooting 1935 geraamd een bedrag van f 1.500.—.

d. in de begrooting voor het dienstjaar 1936 zal derhalve behooren te worden geraamd:
 (basis : geraamd saldo begrooting van den buitengewonen dienst 1935 : voordeelig f 3.000,—
 bij : saldo buitengewonen dienst 1934 : voordeelig f 2.000,—
 minus de beschikking daarover bij de begrooting dienst 1935 „ 1.500,—
 „ 500.—)

een voordeelig saldo van den buitengewonen dienst 1935 ten bedrage van f 3.500.—.

Bovenvermelde voorbeelden behoeven verder geen toelichting; zij spreken voor zich zelf.

Als laatste punt omtrent den buitengewonen dienst wil ik nog vermelden, dat het de bedoeling is, om het saldo van den buitengewonen dienst zoo zuiver mogelijk te houden. Daarom zal in de begrooting het geraamde totaal van afdeeling 6 van den buitengewonen dienst „Voorschotten en rekening met derden” steeds gelijk moeten zijn aan het geraamde totaal van de vrijwel gelijknamige afdeeling 6 van de buitengewone ontvangsten.

De bedrijfsbegrotingen.

In tegenstelling met voorheen wordt thans de verhouding tusschen de bedrijfsbegrotingen en de algemeene begrooting nauwkeuring geregeld.

In artikel 1 van de begrotingsvoorschriften wordt bepaald dat onder „begrooting” wordt verstaan zoowel de algemeene begrooting als de bedrijfsbegrotingen. Een gevolg hiervan is volgens den leidraad, dat de aan de „begrooting” ver-

leende goedkeuring zich mede uitstrekt tot de bedrijfsbegrotingen.

Hierdoor is de tevoren bestaande strijdvraag, of bedrijfsbegrotingen deel uitmaken van de feitelijke begrooting en alszoodanig vallen onder de goedkeuring van de (hoofd)begrooting dan wel afzonderlijk al dan niet behoeven te worden goedgekeurd, opgelost.

Tot nu toe bestond hier te lande de practijk, dat de goedkeuring der algemeene begrooting zich automatisch tevens uitstrekt tot de bedrijfsbegrotingen. Deze practijk is gebaseerd op de redeneering, dat de huidige begrotingsvoorschriften van 1910 eischen, dat de totalen der bedrijfsbegrotingen in de algemeene begrooting moeten worden opgenomen. Hierdoor vormen de bedrijfsbegrotingen een inhaerent deel van de algemeene begrooting en strekt de goedkeuring van de laatste zich tevens uit tot de eerste. Ten aanzien van wijzigingen van de bedrijfsbegrotingen werd het standpunt ingenomen, dat deze alleen dan goedkeuring noodig hadden, wanneer zij wijziging veroorzaakten in de ramingen van de algemeene begrooting (bijv. in het totaal-cijfer der bedrijfsbegrooting of in de verrekenposten). Goedkeuring van de wijziging der algemeene begrooting houdt dan tevens in de automatische goedkeuring van de bijbehorende wijzigingen der bedrijfsbegrotingen.

Het vorenstaande hebben de nieuwe voorschriften niet ongeregeld gelaten. Voortaan zullen alle wijzigingen van de bedrijfsbegrotingen de goedkeuring van de toezichthoudende instanties noodig hebben.

Onder de gewone uitgaven moet voortaan slechts één algemeene afdeeling „Bedrijven” worden opgenomen. Eenzelfde afdeeling moet voorkomen onder de gewone ontvangsten. Wat nu onder bedrijven moet worden verstaan, blijkt uit artikel 13 der voorschriften, waarin is bepaald, dat, indien voor de daartoe door den Raad aangegeven takken van dienst, inrichtingen en administraties afzonderlijke bedrijfsbegrotingen worden vastgesteld, deze zullen moeten worden ingericht volgens het bij de voorschriften behorende model.

Een nieuw begrip in deze omschrijving is wel het woord „administraties”. In de oorspronkelijke tekst van de ontwerpvoorschriften had de commissie dit woord niet opgenomen. Op advies echter van één der Stadsgemeentebesturen is dit woord nader toegevoegd, omdat met „takken van dienst en inrichtingen” geen volledige begripsomschrijving zou zijn verkregen. Eén der Stadsgemeenten (m. n. Bandoeng) heeft n.l. het althans voor Indië unieke systeem van een buitengewonen dienst in den vorm van een bedrijfsbegrooting. De buitengewone dienst zelf is afgeschaft en deze is vervangen door het z. g. „Leenings- en beleggings-

bedrijf". Andere Stadsgemeenten (bijv. Soerabaja) hebben een Pensioenfonds, Verzekeringsfonds en Armenfonds, waarvoor steeds afzonderlijke (bedrijfs) begrotingen worden opgemaakt. Met het oog hierop is derhalve de bewoording „administraties" in de zooeven aangehaalde bepaling opgenomen.

De tot nu toe geldende bepaling, dat de totalen der bedrijfsbegrotingen in de algemeene begrooting moeten worden opgenomen, welk voorschrift zooveel verwarring heeft teweeggebracht, wordt gelukkig afgeschaft.

In de plaats daarvan wordt thans voorgeschreven (artikel 11), dat in de algemeene begrooting ten aanzien van elk bedrijf tenminste worden opgenomen in den gewonen dienst onder de uitgaven:

- a. het geheele saldo van hoofdstuk I van de bedrijfsbegrooting (lasten en baten), indien dit een nadeelig saldo is;
- b. een bijdrage aan hoofdstuk II (buitengewone dienst) tot het bedrag der voorgenomen reserveering voor het bedrijf uit het bedrag van het voordeelig saldo.

Onder de gewone ontvangsten moeten posten worden opgenomen ter verantwoording van:

- a. de uitkeering van het bedrijf wegens rente over het bedrijfskapitaal naar een door den Raad te bepalen percentage en aan te geven maatstaf;
- b. de uitkeering van het bedrijf wegens het aandeel in de kosten van algemeen beheer tot een bedrag of berekend naar een door den Raad te bepalen maatstaf;
- c. het geheele saldo van hoofdstuk I van de bedrijfsbegrooting (lasten en baten) indien dit een voordeelig saldo is;
- d. een bijdrage van hoofdstuk II (buitengewone dienst) wegens het exploitatie-verlies, dat als bedrijfsactivum kan worden beschouwd of wegens beschikking over de door het bedrijf gevormde reserve, indien zulks plaats vindt tot dekking van het exploitatie-verlies.

In den buitengewonen dienst (hoofdstuk II) moeten onder de uitgaven voorkomen de posten ter verantwoording van:

- a. het bedrag der kapitaalsverstrekking aan het bedrijf;
- b. de bijdrage aan hoofdstuk I (gewone dienst), hierboven onder *d* vermeld;
- c. de gelden, welke aan het bedrijf in rekening-courant worden verstrekt.

Onder de buitengewone ontvangsten moeten voorkomen:

- a. de bijdrage van hoofdstuk I (gewone dienst), hierboven aangegeven onder letter *b* (eerste maal);
- b. het door het bedrijf op de kapitaalsschuld afgelost wordende bedrag, gelijk aan het totaal der afschrijvingen op de activa en het

bedrag, vrijgekomen door vervreemding dier activa;

- c. de gelden, welke van het bedrijf in rekening-courant zijn ontvangen.

Ten aanzien van het grondbedrijf is nog bepaald, dat een bedrag, gelijk aan het gedeelte van het verlies, dat krachtens de betreffende bedrijfsverordening op de waarde der gronden mag worden bijgeschreven, kan worden gebracht ten laste van hoofdstuk II als bijdrage aan hoofdstuk I van de algemeene begrooting wegens kapitaalsbijschrijving voor dit bedrijf van een gedeelte van het verlies.

De leidraad geeft aan, dat, wanneer een ressort meer dan één bedrijfsbegrooting heeft, de verrekosten in de algemeene begrooting niet voor elk bedrijf afzonderlijk behoeven te worden opgenomen, doch dat volstaan kan worden met voor elk onderwerp één post voor alle bedrijven tezamen, bijv.: Verliessaldi der bedrijven, aflossingen op de bedrijfskapitalen e. d.

Uit de gegeven omschrijving van de verrekosten blijkt voldoende het voorgestane systeem inzake de verhouding tusschen de bedrijven en de algemeene begrooting. Het voor- of nadeelig saldo van de bedrijfsbegrotingen moet steeds ten volle in de algemeene begrooting worden geraamd. Wordt voor een bedrijf een reservefonds gevormd, dan zullen de storting in en de beschikking over dat fonds steeds in de algemeene begrooting moeten worden verhandeld. Teneinde vooral de vermogensmutaties voor een gebiedsdeel in zijn geheel goed tot uiting te laten komen, zullen deze stortingen of opnemingen nooit rechtstreeks van den gewonen dienst (hoofdstuk I) der algemeene begrooting naar de bedrijfsbegrooting (of omgekeerd) mogen worden overgeboekt, doch zal dit steeds in hoofdstuk II (buitengewone dienst) moeten worden uitgedrukt. Om dezelfde reden moet het bedrag van de door op de bedrijfsactiva toegepaste afschrijvingen vrijgekomen gelden steeds ten volle worden overgeboekt naar den buitengewonen dienst (ontvangsten) van de algemeene begrooting en mag het niet worden overgeboekt naar hoofdstuk II van de betreffende bedrijfsbegrooting om daar rechtstreeks te strekken tot dekking van kapitaalsuitgaven van het bedrijf. Hieruit vloeit weer voort, dat de door de bedrijven benodigde kapitalen steeds tot de volle bedragen in hoofdstuk II van de algemeene begrooting moeten worden opgenomen als kapitaalsverstrekingen.

Hiermede zijn de voornaamste punten omtrent de bedrijfsbegrotingen vermeld. Omtrent de rekeningen en het financieel beheer van de bedrijven volgen t. z. t. nog eenige aantekeningen, wanneer de rekenings- en beheersvoorschriften worden besproken.

V.

De Ontwerp-begrotingsvoorschriften.

(Gewone dienst).

Zooals ik reeds eerder vermeldde, heeft de commissie zich bij het ontwerpen der voorschriften het criterium gesteld, dat ten aanzien van het model der begrooting slechts de hoofdindeeling imperatief zal worden voorgeschreven, zulks om in dit opzicht de noodige uniformiteit te waarborgen, doch dat verder niet zal worden getreden in de details.

Vandaar dat het bij de ontwerp-voorschriften behorende model A I (begrooting) slechts uit een enkel vel papier bestaat, waarin de diverse benoodigde kolommen zijn aangegeven. Overigens is in de voorschriften zelf geregeld, welke afdeelingen de begrooting moet bevatten.

Wat den buitengewonen dienst betreft, werd de indeeling daarvan door mij reeds eerder weergegeven. Thans wil ik hieronder de indeeling van den gewonen dienst laten volgen. De gewone uitgaven vallen uiteen in 19 afdeelingen, waarvan de titels luiden :

- Afdeeling 1. Nadeelige sloten van vorige dienstjaren.
- Afdeeling 2. Algemeen beheer.
- Afdeeling 3. Openbare werken.
- Afdeeling 4. Openbare veiligheid.
- Afdeeling 5. Openbare gezondheid.
- Afdeeling 6. Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.
- Afdeeling 7. Rooiwezen en bouwpolitie.
- Afdeeling 8. Begraafplaatsen.
- Afdeeling 9. Pasars. ¹⁾
- Afdeeling 10. Pasanggrahans. ²⁾
- Afdeeling 11. Veterinaire dienst.
- Afdeeling 12. Landbouwvoorlichtingsdienst.
- Afdeeling 13. Overvaarten.
- Afdeeling 14. Overige sociale en economische voorzieningen.
- Afdeeling 15. Rente en kosten van leeningen en schulden.
- Afdeeling 16. Bedrijven.
- Afdeeling 17. Kosten van indienstneming, verloven, wachtgeld, pensioenen en onderstanden van ambtenaren.
- Afdeeling 18. Andere uitgaven, niet te rangschikken onder één der overige afdeelingen.
- Afdeeling 19. Onvoorziene uitgaven.

¹⁾ Markten.

²⁾ Eenvoudige van overheidswege geëxploiteerde logeergelegenheden op meer afgelegen plaatsen, speciaal bestemd voor verblijf van reizende of tijdelijk gedetacheerde ambtenaren.

De ontvangsten van den gewonen dienst worden slechts verdeeld in 6 afdeelingen :

- Afdeeling 1. Batige sloten van vorige dienstjaren.
- Afdeeling 2. Uitkeeringen van het Land en van zelfstandige gemeenschappen.
- Afdeeling 3. Belastingen en retributiën.
- Afdeeling 4. Inkomsten uit verhuur, pacht of in gebruik geven van, zoomede andere inkomsten uit eigendommen en in beheer overgedragen zaken.
- Afdeeling 5. Bedrijven.
- Afdeeling 6. Andere ontvangsten niet te rangschikken onder één der overige afdeelingen.

Van deze indeeling der begrooting mag niet worden afgeweken. Indien de bemoeienis van een gebiedsdeel zich niet over het onderwerp eener afdeeling uitstrekt, dan blijft die afdeeling nochtans gehandhaafd met de aantekening „Nihil”. Zoo hebben de provinciën geen bemoeienis met begraafplaatsen en pasars, de Stadsgemeenten niet met pasanggrahans en de Regentschappen weinig of niet met bedrijven. Heeft een gebiedsdeel voor één of anderen tak van dienst (bijv. pasars) den bedrijfsvorm gekozen dan wordt in de algemeene begrooting slechts verwezen naar de bedrijfsbegrooting.

Is het dus niet mogelijk om andere afdeelingen op te nemen, dan de hierboven vermelde, wel is het toelaatbaar om die afdeelingen naar gelang van de behoefte te verdeelen in paragrafen (artikel 6).

Zoo wordt in den Leidraad de onderverdeeling van afdeeling 2: „Algemeen beheer” gedacht als volgt :

§ 1 Bestuur, § 2 Secretarie, § 3 Kas, § 4 Inspectie der financiën, § 5 Inning der belastingen, enz.

Afdeeling 4 (Openbare veiligheid) is te verdeelen in de paragrafen : Straatverlichting, Brandweer, Keuring van vervoermiddelen, Verkeerspolitie, enz.

De post voor Onvoorziene Uitgaven blijft, overeenkomstig de onderling gelijklopende bepalingen van de ordonnantie, zijn tweeledig karakter behouden. Het op dit artikel toegestane crediet mag worden aangewend voor het doen van uitgaven, welke niet ten laste van eenig ander artikel van Hoofdstuk I (Gewone dienst) der algemeene begrooting kunnen worden gebracht, doch — zegt de leidraad — het streven moet er op gericht zijn om zoo min mogelijk uitgaven uit dezen post te bestrijden. Hoofdzakelijk moet n.l. het op dezen post uitgetrokken bedrag beschouwd worden als de bewust in den gewonen dienst gebrachte reserve om te kunnen dienen tot aanvulling van te laag gebleken ramingen van andere gewone uitgaven of tot compensatie van tegenvallers op de ontvangstramingen van den gewonen dienst. Bij

een zoo goed mogelijke opstelling van dezen dienst, zal het voor onvoorziene uitgaven uit te trekken bedrag niet hoog gesteld behoeven te worden.

De subsidies en contributies, welke tot nu toe vrij algemeen onder één atdeeling en zelfs dikwijls in totaal in één artikel geraamd werden, zullen voortaan, elk naar haar aard, onder de verschillende afdeelingen moeten worden gerubriceerd.

Ten aanzien van de sloten van den gewonen dienst van vroegere jaren wordt er van uitgegaan, dat een batig saldo in den regel wordt geraamd in de begrooting (en verantwoord in de begrootingsrekening) van het tweede, op het desbetreffende dienstjaar volgende, dienstjaar. Daarentegen zal een nadeelig saldo bij voorkeur dekking moeten vinden in het op het betrekkelijk dienstjaar onmiddellijk volgende dienstjaar.

Hieruit blijkt weer de voorzichtigheid, waarmee men het financieel beleid door de besturen der autonome gebiedsdeelen wil gevoerd zien. En ik mag hieraan toevoegen, dat hiermede niet iets nieuws voor de Indische ressorten wordt gezegd. Ondanks de enorme daling van het budget-totaal van alle gebiedsdeelen sedert 1931 (hieromtrent zijn zeer sprekende cijfers te produceeren), hebben, althans wat Oost-Java betreft, practisch alle Stadsgemeenten en Regentschappen tot nu toe nog steeds een voordeeling saldo kunnen verwerven. In de sporadische gevallen, waarin een klein nadeelig saldo ontstond, volgde onmiddellijke dekking in het aansluitende dienstjaar.

De beschikking over een gedeelte van het vermoedelijk batig saldo van het onmiddellijk voorafgaande dienstjaar zal volgens den leidraad slechts dan mogelijk zijn, indien met cijfers kan worden aangetoond, dat laatstbedoeld dienstjaar inderdaad een batig saldo zal opleveren van tenminste het bedrag der beschikking daarover. Overigens moet dit bedrag steeds als een maximum worden beschouwd. Blijkt in den loop van het jaar dat met minder kan worden volstaan, dan kan de beschikking in werkelijkheid op een lager bedrag worden gesteld.

Ten aanzien van de begrootingswijzigingen is thans geen datum voorgeschreven, waarop zij uiterlijk moeten worden vastgesteld. Oorspronkelijk is er over gedacht om in de ontwerp-bepalingen op te nemen, dat (in navolging van de Nederlandsche practijk) vaststelling van wijzigingen geoorloofd zou zijn tot 30 Juni van het jaar volgende op het dienstjaar. Hiermede zou dan wijziging worden gebracht in de hier te lande bestaande opvatting (een voorschrift terzake bestaat niet), dat wijzigingen slechts uiterlijk op 31 December van het loopende begrootingsjaar mogen worden vastgesteld, om nog voor goedkeuring in aanmerking te kunnen komen. Men is daarbij van de gedachtegang uitgegaan, dat wijzigingen, na

31 December vastgesteld, nimmer de beteekenis van credietwetten kunnen hebben, doch uitsluitend dienen om reeds begane credietoverschrijdingen te bemantelen.

Tegen het denkbeeld van de verlenging van den vaststellingstermijn van 31 December tot 30 Juni bestonden echter ernstige bezwaren, zoodat men dit weder heeft laten varen. De practijk blijft dan bestaan, dat alle wijzigingen der begrooting steeds uiterlijk 31 December van het loopende begrootingsjaar moeten zijn vastgesteld, willen zij nog voor goedkeuring in aanmerking komen. De vaststelling van besluiten tot af- en overschrijving zal echter, evenals zulks tot nu toe mogelijk was, tot het einde van den dienst (30 Juni) geoorloofd zijn. Voor laatstbedoelde besluiten is overigens mindere vrijheid gelaten, dan tot nu toe bestond, voor wat betreft de posten, waarvan en waarop nog mag worden overgeschreven.

Ten aanzien van wijzigingen van de bedrijfsbegrotingen is tenslotte nog bepaald, dat de raad — in het belang van een vlotte afdoening van zaken — bepaalde posten op de bedrijfsbegrotingen kan aanwijzen, waarvan de toegestane credieten niet als bindend behoeven te worden beschouwd.

Tot slot rest mij nog de aantekening, dat de ontwerp-begrotingsvoorschriften vergezeld zijn van een 12-tal modellen, n.l. voor de algemeene begrooting, bedrijfsbegrooting, wijzigingen, opgaven van schulden, reserves, kapitaalsverstrekkingen enz.

De ontwerp-rekeningsvoorschriften.

Na al wat er tevoren reeds is gezegd over de ontwerp-begrotingsvoorschriften, valt er over de ontwerp-rekeningsvoorschriften niet zooveel te vermelden. Daarom zal ik volstaan met de weergave van die punten, die als aanvulling op het voorgaande moeten dienen.

Één der voornaamste vereenvoudigingen, welke weliswaar deels onder de beheersvoorschriften thuis hoort, is wel, dat de bevelschriften voortaan slechts in enkelvoud behoeven te worden opgemaakt en in originali bij de begrootingsrekening moeten worden overgelegd. Tot nu toe heeft hier te lande het voorschrift gegolden, dat alle bevelschriften in duplo moeten worden uitgeschreven. Het geteekende originele mandaat wordt aangehouden in het archief van het autonome gebiedsdeel, terwijl het met rooden inkt gedrukte duplicaat, voorzien van alle benodigde (origineele) bewijsstukken met de begrootingsrekening wordt gezonden aan de autoriteit of het college, dat belast is met het onderzoek en de vaststelling van de begrootingsrekening. Na de vaststelling worden de bijlagen niet geretourneerd, doch bewaard in het archief van de instantie, die de begrootingsrekening heeft vastgesteld. Het ontstaan van deze werkmethode moet verklaard worden

uit het feit, dat (voor wat Java betreft) van het begin der decentralisatie ($\pm$ 1906) af tot aan de instelling der provinciën (1926 tot 1929) de Algemeene Rekenkamer te Batavia belast is geweest met het onderzoek van de begrootingsrekeningen der autonome gebiedsdeelen. Na het onderzoek en de vaststelling bleven de rekeningen met bijlagen in het archief van de Kamer bewaard; zij werden niet teruggezonden. Om welke reden dit niet geschiedde, is mij niet bekend, maar ik vermoed, dat men in dit opzicht bij het begin der decentralisatie de zelfstandigheid der locale ressorten niet genoeg beseftte en van meening was, dat hun financieele administratie feitelijk op denzelfden voet behandeld moest worden als die van de Landscomptabelen. Waar van deze laatsten de veranwoordingsstukken ook door de Kamer werden bewaard, volgde men dezelfde gedragslijn voor de autonome ressorten. Maar daarmee veroorzaakte men tevens een hoop administratieven omslag. De autonome ressorten toch gingen er vanzelfsprekend toe over, om van alle origineele stavingsbescheiden, welke aan de duplicaat-bevelschriften gehecht moesten worden en welke zij na inzending nooit meer terugzagen, duplicaten aan te houden. Alle rekeningen moesten in tweevoud worden ingediend; alle kwitanties enz. liet men in duplo teekenen teneinde ook zelf bewijsstukken te hebben.

Nu is weliswaar de Algemeene Rekenkamer sedert de inschakeling van de Colleges van Ge-deputeerden op den achtergrond getreden, doch laatstvermelde Colleges hebben noodzakelijkerwijs deze eenmaal door de bestaande bepalingen aangegeven gedragslijn eveneens moeten volgen.

Thans maken de nieuwe voorschriften hieraan gelukkig een einde. Voortaan zullen de bevelschriften slechts in originali worden opgemaakt en met de bijbehorende originele bewijsstukken bij de begrootingsrekening worden overgelegd. Na de vaststelling der rekening door de daartoe aangewezen instantie worden de bescheiden teruggezonden. Door invoering van deze methode, die wij altijd in Nederland gekend hebben, zal een belangrijke vereenvoudiging worden verkregen. Dit spreekt vooral, wanneer bedacht wordt, dat tot nu toe ook steeds alle bij de bedrijfsrekeningen behorende bewijsstukken (waarvan eveneens duplicaten werden bewaard) moesten worden ingezonden.

In dit opzicht zal zelfs een dubbele vereenvoudiging kunnen worden bereikt. Voortaan moeten de rekening van lasten en baten en de balans der bedrijven vóór de voorloopige vaststelling door den Raad, door een buiten het bedrijf staanden door den Raad aan te wijzen boekhoudkundige voor accoord zijn geteekend. Wordt aan deze bepaling voldaan ten genoegen van de auto-

riteit, die of het college dat met het toezicht is belast, dan kan op verzoek vrijstelling worden verleend van de inzending van bij de bedrijfsrekeningen behorende bewijsstukken.

(J. D. P. VAN DIJK

in Financieel Overheidsbeheer)

(Wordt vervolgd).

Bezuiniging op de personeelsuitgaven van de Gemeente Amsterdam.

In het „Economisch Weekblad voor Nederlandsch-Indië” van 26 Juni 1936 komen onder het opschrift „Deflatie in Nederland, Aanpassing van salarissen, loonen en uitkeeringen” eenige belangwekkende cijfers voor, omtrent hetgeen in de stad Amsterdam in dit opzicht tot dusver is bereikt.

Wij nemen uit dit artikel het volgende over:

„Op 1 Mei 1932 werd de eerste verlaging toegepast, n.l. 2,5% van de eerste 1000 gld. en 5% van de rest van het salaris. De gemiddelde verlaging bedroeg 4% en leverde een bezuiniging op van 2 miljoen gulden.

Op 1 Juli 1933 kwam een tweede verlaging van respectievelijk 1 en 2%, terwijl tegelijkertijd de pensioenaftrek werd verhoogd van 5,5 op 8,5%. Deze verlaging bracht een bedrag op van 2,5 miljoen gulden.

Daarna volgt op 1 Januari 1934 een verlaging, die niet minder dan 5,3 miljoen gld. opbrengt; op 1 Juli van hetzelfde jaar wordt de pensioenaftrek weer verhoogd met 1,5%, opbrengst 700.000 gld., terwijl op 1 Januari 1935 weer een algemeene korting van 4% werd doorgevoerd, die ongeveer 1,5 miljoen gld. opbracht. Ten slotte werd door de regeering (nadat de meerderheid van de Amsterdamsche Gemeenteraad geweigerd had verdere verlaging door te voeren) per 1 Maart jl. opnieuw een algemeene korting van 5% opgelegd, die 1,8 miljoen gulden zal besparen.

Andere verlagingen en bezuinigingen op het personeel worden in totaal geschat op ongeveer 3 miljoen gld., zoodat in totaal een bedrag van *rond zestien miljoen gulden* op de salarissen en loonen van het Amsterdamsche gemeentepersoneel werd bezuinigd.

Wat deze aanpassing op de totale salarislast beteekent, moge blijken uit een vergelijking bij het omvangrijke Trambedrijf. Hier werd aan loonen in 1932 een bedrag van 12,3 miljoen gld. uitbetaald, vergeleken met een totaal bedrag van 7,5 miljoen gulden in 1934, terwijl de verdere verlagingen (zie boven) ook dit laatste bedrag nog belangrijk hebben teruggebracht.

Tenslotte eenige afzonderlijke looncijfers, die het huidige peil van de gemeente-loonen weergeven: de groep van zeer bekwame vaklieden krijgt

thans een maximum loon van f 29,38 per week, de ongeschoolden f 20,74; de werklieden in de Reserve f 19,88. De ambtenaren in de laagste klasse zijn zoowat op hetzelfde peil, n.l. f 19,88 per week. Voor groep II der ambtenaren is het jaarsalaris verlaagd van f 2.268,— op f 1.620,—; groep III van f 2.522 — op f 1.800,—; voor groep IV van f 2.835 op f 2.048,—.

Ter vergelijking laten wij hieronder volgen het indexcijfer van de *kosten van levensonderhoud* van arbeidsgenooten te Amsterdam.

Gemiddelde van de periode 1926/30 = 100.

1928	101	1932	84
1929	101	1933	84
1930	97	1934	84
1931	91	1935	82

Uit ons overzicht is gebleken, dat de indexcijfers voor levensonderhoud met minder dan 20%, de loonen daarentegen met méér dan 20% zijn gedaald."

v. d. P.

N. V. Volkshuisvesting in nood. Nieuw kapitaal leenen met regeeringsgarantie ?

De noodtoestand, waarin de N. V. S. voor de Volkshuisvesting te Batavia, Soerabaja, Soekaboemi, Cheribon en Madiao zich sedert 1935 bevinden — lezen wij in het „Algemeen Handelsblad" — is in een acuut en dringend stadium gekomen.

Naast de te zware en ietwat luxueuze personeelsformatie moet dit vastloopen vooral worden geweten aan de doorwerking der crisis en het gelijk blijven der vaste lasten, als verponding, straatbelasting enz., alsmede rente en aflossing, terwijl daarnaast de huren met 30 tot 60% daalden.

Er zijn thans twee mogelijkheden.

De eerste is, dat de Regeering — de andere aandeelhoudsters, de gemeenten, hebben er de fondsen niet voor, — bijspringt, door op Haar aandelen een zeker bedrag bij te storten. Deze oplossing is echter weinig elegant en, daar het een zaak van verscheidene tonnen gouds zou worden, zeer bezwaarlijk.

De tweede oplossing wordt gevormd door een complex van maatregelen, waarvan de opheffing der discrepantie tusschen het „vreemde" en het „eigen" kapitaal geheel, althans goeddeels, wordt opgeheven.

Met regeeringsgarantie kan thans nieuw kapitaal worden geleend tegen een rente, welke één tot anderhalf procent lager ligt dan de rentevoet van toen.

De mogelijkheid, om langs dezen weg genoemde N. V.'s uit de impasse te redden, is momenteel bij de Generale Thesaurie in ernstig onderzoek.

In September 1935 werd door het Departement van Economische Zaken een belangrijke proef begonnen ten doel hebbend, praktisch en vooral goedkoop ambachtsonderwijs en dito voorlichting te brengen aan de nijverheid in de desa's, één en ander volkomen aangepast aan de inheemsche maatschappij en voorts de opheffing van de desa-bedrijfjes en het vinden van nieuwe objecten, alsmede het verruimen van de afzetgelegenheden.

Daartoe werd een 8-tal inheemsche ambachtsonderwijzers, door het Departement van Onderwijs ter beschikking van het Departement van Economische Zaken gesteld en na een aanvullende en specialiseerende opleiding van 3 tot 5 maanden te hebben ontvangen, zijn met deze krachten een 8-tal kernen op Java gevormd.

Bij deze proefneming is van de zijde der Indische industrieel-afnemers zeer veel medewerking ondervonden en mede daardoor kunnen de resultaten dezer eerste proef als hoopgevend worden beschouwd.

Ze zullen aanleiding zijn om op den ingeslagen weg voort te gaan.

Medio 1937 zal het aantal kernen worden verdubbeld, terwijl mede in principe vaststaat, dat de groote moeilijkheid der bedrijfskapitaalkwestie zal worden ondervangen, doordat voor dit doel credieten beschikbaar zullen worden gesteld.

Voor de N.V. 's Volkshuisvesting. Intermediair van Thesaurier-Generaal.

Wij vernemen in aansluiting op vroegere berichten, dat de thesaurier-generaal bij verschillende banken pogingen doet om kapitaal op te nemen tegen lage rente, ten behoeve van de vennootschappen voor volkshuisvesting, aldus de „J. B." Het geld zou worden aangewend tot aflossing van het thans geleende kapitaal dat een hooge rente doet. Gesproken wordt van een bedrag van zes millioenen.

Ressorten en Benzine-Accijns.

Een beslissing der Regeering omtrent de vaststelling van de berekeningswijze van het aandeel der locale ressorten en andere gemeenschappen in de opbrengst van de benzine-accijnsverhoging — aldus „De Locomotief" — kan spoedig worden tegemoet gezien. In het algemeen kan reeds nu worden medegedeeld, dat het bedrag afhankelijk zal worden gesteld van de totale opbrengst der accijnsverhoging in het voorafgaande jaar.

Benoemings- en ontslagrecht locale ambtenaren.

Naar wij telegrafisch uit Batavia vernemen, — aldus het Soerabaiasch Handelsblad — zijn alle regeerings-adviseurs, inclusief de Raad van Indië, geporteerd voor toepassing van de lange conflictenregeling ten aanzien van het afwijzend besluit van het College van Gedelegeerden nopens de overdracht van het recht van benoeming en ontslag van locale ambtenaren aan de dagelijksche besturen.

Ter hoogster plaats bestaat, naar het schijnt, de neiging de zaak te laten rusten, zoodat het niet zeker is, hoe de dezer dagen te verwachten beslissing zal uitvallen.

ADMINISTRATIEVE JURIS- PRUDENTIE.

272. B. G. S. ddo 10 Juli 1936 No. 1421/A

Grafteekenbelastingen.

Een systeem van heffing voor grafteekenbelastingen, waarbij voor gelijke objecten, naar gelang van de godsdienstige gezindte, gedifferentieerde tarieven worden geheven, is onaanvaardbaar.

Maxima voor de te heffen tarieven.

In de rubriek „Administratieve Jurisprudentie” van Locale Belangen ddo. 16 Februari 1935, Afl. 4, is onder No. 165 een uiteenzetting gegeven van het karakter van betalingen, welke verschuldigd zijn voor het koopen van een eigen graf, het zich verzekeren voor bepaalden of onbepaalden tijd van het recht van gebruik en voor het oprichten van gedenkteeken, hekken, enz. Daarbij is uiteengezet, dat deze betalingen van civiel-rechtelijken aard zijn.

Voorts kunnen betalingen gevorderd worden voor het begraven, zonder dat grafrechten worden verleend en ongeacht de uiterlijke kenmerken van welstand en draagkracht. Deze heffingen zijn van retributieven aard.

Naast en onafhankelijk van deze betalingen kan een *fiscale* heffing worden ingevoerd, de grafteekenbelasting. Deze belasting, welke een *luxe*-belasting is, behoort in een afzonderlijke verordening te worden geregeld, terwijl voor iedere bevol-

kingsgroep in afzonderlijke bepalingen het weeldelement moet worden omschreven, waarbij *oppervlakte* en inrichting van een graf als afzonderlijke luxecriteria zijn te beschouwen.

Bij den bovengenoemden B. G. S. heeft de Regeering thans nader aangegeven, op welke wijze de grafteekenbelasting zal mogen worden geheven.

In de eerste plaats acht de Regeering het onaanvaardbaar, indien voor gelijke objecten, naar gelang van de godsdienstige gezindte, gedifferentieerde tarieven worden geheven. Aan het aan een dergelijke differentiatie ten grondslag liggend motief, nl. de geringere draagkracht van het meerendeel van één gezindte tegenover de andere, wordt voldoende tegemoet gekomen, indien de definities van „eenvoudige graven”, welke van de heffing moeten worden uitgezonderd, zóó worden gesteld, dat het grafteeken van een onbemiddelde van iederen landaard buiten de belastingheffing valt.

Tegen het gelijkelijk belasten van weelderige grafteekens bestaat geen bezwaar, aangezien dit voor iedereen een teeken van (zekeren) welstand is.

Bij het geven van een definitie van een „eenvoudig graf” zal er rekening mee moeten worden gehouden, dat de bij deze graven passende overdekkingen en hekken eveneens van de belasting behooren te worden vrijgesteld. Vervolgens dient te worden bepaald, welke oppervlakte een „eenvoudig graf” ten hoogste mag beslaan, hetgeen verband houdt met het standpunt, dat een grootere oppervlakte dan als „normaal” valt aan te merken, een criterium van weelde en derhalve van belastingheffing kan zijn.

Wat de hoogte van dergelijke „eenvoudige graven” betreft, ware er mede rekening te houden, dat de top van deze graven niet zelden ongeveer 70 à 75 cm. *boven den beganen grond* ligt.

Tenslotte is in onderstaand schema aangegeven, welke heffingen de Regeering aanvaardbaar acht. De daarin genoemde bedragen, welke overigens *niet* bindend zijn, *zullen als maxima zijn te beschouwen*.

Uit de in het schema aangegeven tarieven blijkt, dat geen rekening is gehouden met grootere grafteekens, die in afmetingen de opgesomde te boven gaan. Hiervoor kan een uniform geldend tarief worden vastgesteld, hetzij door bepaling van een percentage der waarde, hetzij door vaststelling van één bepaald bedrag.

Schema voor een grafteekenbelasting.

Soorten van belastingobjecten.	Mohamedanen.	Europeanen.	Chinezen.
1. Het plaatsen van een steenen of metalen hekwerk, anders dan bedoeld in artikel 2	f 5.—	f 5.—	f 5.—
2. Het plaatsen van een overdekking, anders dan bedoeld in artikel 2	„ 5.—	„ 5.—	„ 5.—
3. Het plaatsen van een rondgaand muurtje (z.g. empang) om het graf met een staanden steen of steenen muurtje aan het hoofdeinde tot geen grooter hoogte dan 50 cm.	f 2.—	f 2.—	f —.—
4. Een gefundeerde omheining of plint, of gefundeerde neuten, bestaande uit steenen of metalen paaltjes, verbonden met metalen kettingen of staven al dan niet voorzien van spijkers . . .	„ 4.—	„ 4.—	„ —.—
5. Een platten, liggenden gefundeerden steen, hoogstens 50 cm. boven den beganen grond uitstekend met geen grooter oppervlakte dan 1.50 m ² . . .	„ 2.—	„ 2.—	„ —.—
6. Een staanden steen, sarcophaag, naald of iets dergelijks niet hooger dan 1 m. boven den beganen grond uitstekend of gefundeerd metselwerk en tot geen grooter oppervlakte dan 1.50 m ² . . .	„ 4.—	„ 4.—	„ —.—
7. Het bouwen van een grafkelder geschikt voor : 1 lijk 2 lijken of meer	f —.— „ —.—	f 5.— „ 10.—	f 5.— „ 10.—
8. Een bong pay : voor elken halven meter of gedeelte daarvan waarmede de in artikel 2 bedoelde hoogte of breedte (d. i. de normale afmeting van een niet belast „eenvoudig graf”) wordt overschreden (tot een maximum van 5 gulden) . . .	f —.—	f —.—	f 2.50
9. Het aanbrengen van bij- of uitbouwsels, als muurtjes, gecementeerde- of betegelde vloertjes, of verplaatsingen enz.	„ —.—	„ —.—	„ 1.50

273. B. G. S. ddo. 8 April 1936 No. 726/A.

Hondenbelasting. Opvatten en afmaken van honden.

In een hondenbelastingverordening van één der gemeenten in de buitengewesten kwam een bepaling voor, dat honden, die niet voorzien van een geldigen penning, dan wel voorzien van een geldigen penning tusschen 10 uur 's avonds en 5 uur 's morgens loslopend op den openbaren weg worden aangetroffen, van gemeentewege worden opgevat. Daarnaast werd de Burgemeester bevoegd verklaard om, indien met het opvatten van honden als evenbedoeld naar zijn oordeel niet voldoende resultaten worden verkregen, — na voorafgaande waarschuwing in de plaatselijke bladen — gedurende een daarbij te bepalen termijn en daarbij aan te geven uren, *den last te geven tot het afmaken van bedoelde honden op de plaats, waar zij worden aangetroffen.*

Bij den bovengenoemden B. G. S. deelde de Regeering den gemeenteraad mede, dat de gemelde bepaling, volgens welke ook de van een penning voorziene honden onder bepaalde omstandigheden van gemeentewege ter plaatse kunnen worden afgemaakt, een bezwaar vormt tegen het verleenen van de vereischte goedkeuring.

Een bevoegdheid, als in die verordening onder bepaalde omstandigheden wordt verleend, kan slechts rechtvaardiging vinden, indien daaraan de strekking ten grondslag ligt het beveiligen van een urgent algemeen belang, zooals het weren van de ook voor den mensch zoo gevaarlijke rabiës. De desbetreffende voorschriften in de Hondsdolheidsordonnantie — welke overigens met meer waarborgen zijn omkleed — zijn dan ook uitsluitend op dien grondslag ingevoerd.

v. H.

274. Besluit van Gedeputeerden van Midden-Java van 24 Juni 1936 No. J 93/4/1.

Hinderordonnantie — beroep — „nieuwe vergunning — „rechtverkrijgende” — „bij de inwerking-treding der H. O. bestaande inrichting”.

Naar aanleiding van een beroep, ingesteld tegen een afwijzende beschikking op een verzoek om een hindervergunning voor een kalkbranderij, heeft het College van Gedeputeerden van den Provincialen Raad van Midden-Java, in beroep zelf rechtdoende, het volgende besluit vastgesteld, dat van belang is wegens de daarin voorkomende uitspraken over eenige, hierboven in het kort aangeduide punten van de Hinderordonnantie, waarover niet dagelijks een beslissing valt.

Tot goed begrip van het hieronder in zijn geheel opgenomen besluit diene, dat na een diepgaand onderzoek van alle feiten en omstandigheden bleek, dat de kalkbranderij reeds lang

bestond (hoe lang was niet precies meer na te gaan), dat een vergunning voor de oprichting daarvan op den voet van de Hinderordonnantie of van de vóór de inwerkingtreding daarvan geldende bepalingen niet was te vinden, dat de aanvrager der vergunning eenigen tijd geleden was opgetreden als compagnon van den oorspronkelijken exploitant der kalkbranderij, dat deze oorspronkelijke exploitant daarna was overleden en dat bedoelde compagnon in dit overlijden aanleiding had gevonden om de aanvraag om vergunning te zijnen name in te dienen; ten slotte dat het gezag, dat in eersten aanleg geroepen was deze aanvraag te beoordeelen, op grond van een advies van den betrokken gouvernementsarts had gemeend de vergunning niet te kunnen verleenen.

Het College van Gedeputeerden nam daarop de volgende beslissing:

Gelezen het gezegelde request gedagteekend Tjilatjap 11 Maart 1936 van Lie Seng Wan, handelaar wonende aan de Chineesche Schoolweg aldaar, houdende beroep tegen het besluit van het College van Gecommitteerden van den Regentschapsraad van Tjilatjap dd. 13 Februari 1936 No. 22/CRR, waarbij hem vergunning geweigerd werd tot oprichting van een kalkbranderij in de desa Sidakaja, perceel verpondingsnummer 2275, op grond van bezwaren ontleend aan vrees voor schade aan de gezondheid der omwonenden;

Nog gelezen het schrijven van het College van Gecommitteerden van den Regentschapsraad van Tjilatjap dd. 4 Mei 1936 No. 730/3/RRS met de daarbij gevoegde bijlagen, het schrijven van den Resident van Banjoemas dd. 15 Mei d. a. v. No. 1220/R. Tjp. en de verklaring afgegeven door den wijkmeester der Chineezers te Tjilatjap van 7 April 1936;

Gelet op de artikelen 9, 10 leden 1, 2 en 4 en 18 lid 3 van de Hinderordonnantie (Staatsblad 1926 No. 226);

Overwegende, dat het beroep binnen veertien dagen na de bekendmaking, bedoeld in artikel 10 lid 1 der Hinderordonnantie, derhalve tijdig, is ingesteld;

dat requestrant vorenvermelde vergunning aangevraagd heeft ten einde het reeds opgerichte bedrijf, hetwelk voorheen door den op 5 December 1935 overleden Kwee King Hien uitgeoefend werd, te kunnen voortzetten;

dat deze vergunningaanvraag overbodig was, aangezien zij niet betreft de bij artikel 9 der Hinderordonnantie limitatief opgesomde gevallen, waarin die ordonnantie het aanvragen van eene nieuwe vergunning verplicht stelt;

dat — bovendien — requestrant volgens zijn eigen stellingen, welke worden gestaafd door

de g
Chine
gaver
van
van
doch
onvo
dood
pagin
van
„rech
1 der
ten r
kellid
geste
da
dat a
vergr
bran
fel o
reeds
tie o
geno
Hind
eene
dier
da
Colle
schap
gen
een
kalk
leend
gen
deze
da
Rege
recht
wijze

Ec
Geco
Tjila
vern
T
op h
in d
latja
gunr
Hinc

B
van
raac
voor
pute
dach

de gelezen verklaring van den wijkmeester der Chineezers te Tjilatjap en door verschillende opgaven in het gelezen schrijven van het College van Gecommitteerden van den Regentschapsraad van Tjilatjap en in datzelfde schrijven weersproken, doch zulks zonder opgave van redenen en derhalve onvoldoende, reeds eenige maanden vóór den dood van Kwee King Hien vnd. als diens compagnon was opgetreden ter zake van de exploitatie van de onderhavige kalkbranderij, zoodat hij als „rechtverkrijgende” in den zin van artikel 8 lid 1 der Hinderordonnantie moet worden aangemerkt, ten name van wie een op den voet van dit artikelid verleende vergunning mede zou moeten zijn gesteld;

dat nu weliswaar niet is komen vast te staan, dat aan Kwee King Hien voornoemd een hindervergunning tot oprichting der onderhavige kalkbranderij is verleend, doch dat het niet aan twijfel onderhevig is, dat meergenoemde kalkbranderij reeds vóór inwerkingtreding der Hinderordonnantie op 1 Augustus 1926 is opgericht, zoodat meergenoemde inrichting ingevolge artikel 18 lid 3 der Hinderordonnantie geacht moet worden krachtens eene vergunning op den voet van de bepalingen dier ordonnantie te zijn opgericht;

dat immers uit de omstandigheid, dat door het College van Gecommitteerden van den Regentschapsraad van Tjilatjap — vruchteloze — pogingen zijn gedaan om in de betrokken archieven een vergunning tot oprichting van de onderhavige kalkbranderij van voor 1 Augustus 1926, verleend op den voet der destijds geldende bepalingen te vinden, behoort te worden afgeleid, dat deze kalkbranderij te dien tijde reeds bestond;

dat het College van Gecommitteerden van den Regentschapsraad van Tjilatjap derhalve ten onrechte op vorenvermelde vergunningaanvraag afwijzend heeft beschikt;

Heeft besloten:

Eerstelijk: het besluit van het College van Gecommitteerden van den Regentschapsraad van Tjilatjap dd. 13 Februari 1936 No. 22/CRR te vernietigen;

Ten tweede: te verstaan, dat de kalkbranderij op het perceel verpondingsnummer 2275, gelegen in de desa Sidakaja, district en regentschap Tjilatjap, geacht moet worden krachtens eene vergunning op den voet van de bepalingen der Hinderordonnantie te zijn opgericht.

Bij het toezenden van het voor het College van Gecommitteerden van den Regentschapsraad van Tjilatjap bestemde afschrift van voormeld besluit, vestigde het College van Gedeputeerden er voorts bij brief nog de aandacht van het eerder genoemde college op, dat

„aangezien de onderhavige kalkbranderij op grond van artikel 18 lid 3 der Hinderordonnantie geacht moet worden krachtens eene vergunning op den voet van de bepalingen dier ordonnantie te zijn opgericht, artikel 11 van evengenoemde ordonnantie naar analogie toepasselijk geacht moet worden, zoodat, indien de ondervinding de noodzakelijkheid van het opleggen van nieuwe voorwaarden aan den vergunninghouder mocht hebben aangetoond, daartoe ook in het onderwerpelijke geval de mogelijkheid open staat”.

Op grond hiervan werd het College van Gecommitteerden in verband met het hierboven ter sprake gekomen advies van den gouvernementsarts dan ook in overweging gegeven dit punt nog nader te overwegen en, indien daartoe termen aanwezig mochten blijken, aan den vergunninghouder zoodanige nieuwe voorwaarden op te leggen, dat aan de bezwaren van den gouvernementsarts tegemoet gekomen wordt.

275. Brieven van Gedeputeerden van Midden-Java van 19 Mei 1936 No. J 106/1/10 en 30 Juni 1936 No. J 116/1/5.

Vernummering van de artikelen eener verordening, die reeds eenigen tijd gewerkt heeft.

Het komt een enkele keer voor, dat een product van wetgeving na herhaalde wijzigingen en aanvullingen een zoodanig onoverzichtelijk geheel oplevert, dat een algemeene herziening van den tekst noodzakelijk wordt. Bij belangrijke wetten en algemeene verordeningen is dit evenzeer het geval als bij verordeningen van lagere rechtsgemeenschappen. Wanneer zulk een herziening zich nu maar uit in een hervaststelling van den geheelen tekst met nieuwe nummering der artikelen, bestaat daartegen ook allermint bezwaar. Deze kunstbewerking hebben b.v. zeer ten gerieve van de tot toepassing daarvan geroepen de (Nederlandsche) Gemeentewet, het Inlandsch Reglement en nog onlangs de Wegverkeersordonnantie ondergaan.

Anders is het evenwel naar het oordeel van het College van Gedeputeerden van den Provincialen Raad van Midden-Java blijkens zijn hierboven aangehaalde brieven, wanneer de wetgever, geleid door een verkeerd begrip omtrent de aan een product van wetgeving te stellen eischen van overzichtelijkheid, bij wijzigingsverordening — dus met behoud van den oorspronkelijken tekst — na schrapping of tusschenvoeging van een artikel, de volgende artikelen gaat vernummen.

Het College van Gedeputeerden, deze neiging tot vernummering den laatsten tijd bij regentschaps- en stadsgemeenteraden herhaaldelijk opmerkende, schreef hieromtrent:

„dat het in het algemeen geen aanbeveling verdient in de nummering van de artikelen eener

verordening, die reeds eenigen tijd gewerkt heeft, verandering te brengen, wanneer zooals in het onderhavige geval een artikel bij wijzigingsverordening wordt geschrapt.

Terwijl eenerzijds toch niets zich ertegen verzet het nummer van het geschrapte artikel als „leeg” opschrift te handhaven, kan anderzijds de vernummering van alle volgende artikelen licht tot verwarring aanleiding geven zoowel bij de verwijzingen van het eene artikel der verordening naar het andere als bij latere toepassing der verordening en bij latere beschouwing van onder de werking der ongewijzigde verordening tot stand gekomen uitvoeringsbesluiten.”

Uiteraard geldt bij tusschenvoeging van een artikel hetzelfde als bij schrapping; er behoeft dan geen „leeg” opschrift gehandhaafd te worden, doch het tusschengevoegde artikel kan worden aangeduid met hetzelfde nummer als het daaraan voorafgaande met toevoeging van een letter.

276. Brief van Gedeputeerden van Midden-Java van 5 Juni 1936 No. J 106/1/12.

Verhooging van de maxima der retributies voor het gebruik van vee-verkoopplaatsen op pasars wegens de mogelijkheid van stijging der veeprijzen. Goedkeuring der wijzigingsverordening (een strafverordening) geweigerd.

Bij een verordening tot wijziging van een regentschapspasarverordening, welke de maxima der pasarretributies bevat, werden deze maxima voor wat betreft de retributies voor het gebruik der vee-verkoopplaatsen verhoogd, en zulks, volgens een door het betrokken College van Gecommitteerden verstrekte nadere toelichting, teneinde een eventueele stijging der veeprijzen op den voet te kunnen volgen met een verhooging der retributies.

Het College van Gedeputeerden had tegen deze retributiepolitiek zoodanige bezwaren, dat het de goedkeuring aan vorenbedoelde wijzigingsverordening, die deze als strafverordening behoeft, onthield. Deze bezwaren werden in den hierboven aangehaalden brief aldus omschreven:

„Het vereischte toch, dat de maxima van retributietarieven bij verordening behooren te worden vastgesteld, verliest zijn beteekenis, wanneer die maxima hooger gesteld worden, dan strikt noodzakelijk is. Dit nu is in het onderhavige geval geschied; blijkens de in den voormelden brief van het College van Gecommitteerden vervatte nadere toelichting bestaat er n. l. thans geen reden voor het verhoogen van de retributie, doch is het maximum slechts verhoogd teneinde het College in staat te stellen een eventueele stijging der veeprijzen op den voet te kunnen volgen met een verhooging der retributie.

Afgezien nu van de omstandigheid, dat er naar het oordeel van ons College geen enkele aanwijzing bestaat, welke een eenigszins belangrijke stijging der veeprijzen in een nabije toekomst zou kunnen doen verwachten, is het onjuist om in afwachting daarvan reeds de meerbedoelde maxima te gaan verhoogen, aangezien daardoor in elk geval de gelegenheid wordt geschapen voor het verhoogen van de tarieven zelf, ook zonder stijging der veeprijzen, hetgeen dient te worden voorkomen.

Voorts acht ons College het geenszins noodzakelijk een eventueele stijging der veeprijzen onmiddellijk te doen volgen door een verhooging der retributies; veeleer wordt in de noodzakelijkheid, dat tusschen bedoelde prijsstijging en retributieverhoging eenige tijd zal verlopen, een voordeel gezien, aangezien daardoor overhaasting wordt voorkomen en kan worden beoordeeld, of de prijsstijging niet slechts van voorbijgaanden aard is en van geringen omvang, in welk geval uiteraard voor retributieverhoging geen aanleiding bestaat.

In verband met het vorenstaande is mede van belang, dat de Regeering juist kort geleden een onderzoek heeft doen instellen naar de mogelijkheid van verlaging der op het slachten van vee drukkende lasten, welke lasten — slachtbelasting, slacht- en keurloonen, abattoirgelden, e. d. — economisch beschouwd veel gelijkenis toonen met de onderhavige retributies voor het plaatsen van vee op de pasars. Het is dan ook naar het oordeel van ons College onjuist de mogelijkheid te scheppen tot verhooging dezer op den veehandel drukkende pasarretributie terzelfder tijd, dat van Regeeringswege gestreefd wordt naar verlaging van de door dienzelfden veehandel op te brengen op het slachten rustende lasten”.

Mr. J. C. Th. PULL TER GUNNE.

PERSONALIA.

Verkozen:

Tot leden van den Provincialen Raad van Midden-Java, G. J. den Hartog, H. Deinema.

Tot leden van den Stads Gemeenteraad van Semarang, Mr. H. J. Boelen, Ch. F. W. Bergman, J. W. H. Bianchi, Ir. A. J. de Graaf Guilloud, H. J. Ch. van der Reest, A. D. Zur Mühlen.

Tot leden van den Stads Gemeenteraad van Palembang, Mr. J. Cleyndert, K. A. Schäffer.

Tot leden van den Stads Gemeenteraad van Blitar, Dr. E. Koning, W. Mollet, J. Th. Schoon, H. A. Thomson.